

politiken, paa 1878 og en Mængde andre politiske Betragtninger, som jeg troede burde og skulde holdes udenfor her. Smidlertid skal jeg vogte mig for at gaa ret meget ind derpaa og skal kun svaare det ærede Medlem meget kort, idet jeg haaber, at jeg ikke derved skal komme til at overstride, hvad den ærede Formand har tænkt sig. Naar det ærede Medlem igaar udtalte, at han ikke stod og aldrig havde staaet paa det Standpunkt, man beskylde ham for, at ville Alt eller Intet, idet han tvertimod stadig havde fastholdt, at, naar man havde en Regjering, der vilde vise Smødekommen, var han ogsaa bestemt paa at ville vise Smødekommen, da kunde jeg fristes til at spørge, om han antager, at Nogen af dem, der have staaet paa samme Side som han, nogeninde har tænkt sig Andet end dette. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg som Regel ikke er gaaet med til Andet end, hvad jeg vilde staa ved og ønske gennemført, ja, vilde endogsaa ønske gennemført under enhver Regjering, og naar jeg forstjellige Gange er gaaet frem paa en anden Maade, f. Ex. ved de bekendte Dagsordener, har det været, fordi det stod mig klart, at den Sag ikke kunde gennemføres paa den Maade, jeg tænkte mig, med den daværende Regjering. Jeg kan imidlertid ikke forstaa, hvad dette har med denne Sag at gjøre, thi der er jo her i og for sig ingen Uenighed imellem os paa Hovedpunkterne. Alle de Ting, det ærede Medlem igaar opregnede, at vi havde frafaldet, har det ærede Medlem selv frafaldet, saa i det Stykke veed jeg ikke, hvorfor han er kommen med en Kritik, der rammer ham selv nok saameget som os. Jeg vil sige for mit Vedkommende, at der er et Par Punkter, som jeg har kunnet frafalde, fordi det ærede Medlem har frafaldet dem, og fordi jeg kan sige mig selv, at det ikke kunde nytte Noget at føre en Kamp om Ting, som man kunde vide iforveien vilde blive forkastede, naar man har to Mindretal imod sig. Jeg skal blot nævne det Spørgsmaal, hvem der burde være den Høistkommanderende paa Søforterne. Jeg vedtfjender mig endnu, at jeg tror, det vilde være heldigst, om det var en Søofficer, der blev Kommandant paa Søforterne. Jeg skal imidlertid ikke udvikle mine Grunde derfor, da vi jo have frafaldet Forslaget, men jeg nævner det kun som et Exempel paa, at der er Ting her, som vi have frafaldet netop af Hensyn til det ærede Medlem, og derfor synes jeg, det er forunderligt, at det ærede Medlem saa bebrejder os, at vi have frafaldet baade Dette og Hint. Ser jeg saa paa, hvad det er, Uenigheden imellem os dreier sig om, kan jeg ikke negte, at jeg tror, at den Uttring, som det ærede Medlem særlig søgte at gjøre gjældende imod os her idag om, at Udsigt til af det, vi vare fremkomne med, var noget søgt, snarere rammer ham selv. Thi naar jeg ser paa de af ham stillede Endringsforslag, kan jeg ikke med den

bedste Billie se, at de have den Betydning, som det ærede Medlem vil lægge i dem. Det hedder i det ærede Medlems ene Forslag: „fra 4—6 Maanedes“. Derfor dette Forslag skal have nogen virkelig Betydning, maa det da være den, at det maa komme til Strid imellem os hvert Aar paa de aarlige Finantslove, om det skal være Dette eller Hint. Det maa være Mening, ellers kan jeg, det tilstaar jeg ærlig, ikke se, hvad Meningen er dermed. Følgen vil jo blive den, at vi, naar Omstændighederne kræve det, ville blive tvungne til, enten det staa i Loven eller ikke, at stemme for de 6 Maanedes. Det vil blive Reglen, hvorimod Undtagelserne ville blive, at man kan negte det, men disse Undtagelser tror jeg meget sjældent ville fremkomme, idet Ministeren vistnok sjældent vil komme med et Forslag, hvorom han kan sige sig selv i Forveien, at Thinget vil sige til ham, at det er unødvendigt. Derfor kan jeg ikke se, hvad det store Stridsspørgsmaal skulde være, som kan opholde os paa anden Dag, undtagen det skulde være det, at det ærede Medlem hverken i Udvalget eller her har gjort noget af de Forsøg paa at komme overens med os, som han mener maatte være en Følge af hele den politiske Situation, for at man kunde komme til at tage fat paa selve Sagen og komme bort fra de personlige Kævelerier. Jeg har fundet mig foranlediget til at udtale dette, fordi det ærede Medlem, jeg gjentager det her, har opholdt sig meget lidt ved selve Sagen, men derimod holdt sig til adskilligt Andet, som laa en hel Del der udenfor. Det ærede Medlem udtalte idag en hel Del faderlige Formaninger til os om, hvorledes vi skulde bære os ad, og jeg fik det Indtryk, at vi vanskelig vilde kunne bære os rigtig ad efter det ærede Medlems Mening, medmindre vi fulgte det ærede Medlem. Det var hele den Tone, der gik gjennem det ærede Medlems Foredrag. Han er enig med os paa et enkelt Punkt nær, og det bebrejder han os i høi Grad; han er uenig med os paa Hærloven, og det bebrejder han os ogsaa. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at vi, dersom vi skulde gjøre Noget, som det ærede Medlem vilde kalde Godt, maatte følge ham i Lykt og Tynnd. (Berg: Det skulde De have gjort altid.) Ja, det ærede Medlem siger, at det skulde vi have gjort tidligere; det skal jeg nu ikke indlade mig videre paa, da det vilde føre os for langt bort, ellers skulde jeg nok have et Svar paa rede Haand. Jeg vil sige det ærede Medlem, at han ikke behøver at fortælle os, hvad det er for et Ansvar, vi paatage os her, det vare vi forberedte paa at paatage os i Forveien. Jeg vil nu sige det ærede Medlem, at han paatager sig det samme Ansvar ligeoverfor Hærloven, saa det kommer til at gaa akkurat lige op. Begge de Sider ville vi komme til at veie, for det Første: hvilket Bævn vi ansøge for det hensigtsmæssigste, og for det Andet: hvorledes der fra et finantsielt